

Arrest

nr. 186 111 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 juni 2016, in functie van zijn in België verblijvende broer, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 29 december 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.06.2016 werd ingediend door:

*Naam: [T.]
Voornaam: [K.]
Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.06.2016 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde [T.M.] geboren op 09.07.1976, van Nederlandse nationaliteit, [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Attestation Administratif afgeleverd te Driouch dd. 30.03.2016, met de gegevens van Dhr. [K.T.] [...]. Bij het attest wordt een extrait de la fiche Anthropometrique toegevoegd.*
- Attestation de familiatlite gendaan te M'talssa dd. 05.05.2016. In dit attest wordt verklaard dat [K.T.] [...] de broer is van [M.T.] [...].*
- verslag werkelijke verblijfplaats dd. 15.06.2016 [...].*
- ontvangstbewijs betreffende een betaling drukjaar 2016 van [T.] 40 euro aan vermoedelijke [P.J.] Advocaat.*
- bankuittreksel betreffende een aankoop via bankcontact dd. 11.07.2016 (460,00€).*
- kopie Omnipas25+ uitgifte 09.07.2016 tot en met 08.08.2016 op naam van [T.K.] [...].*
- overschrijvingsbewijs aan begunstigde [T.K.] mededeling maand 6, 7, 8 2016.*
- attest Western Union dd. 11.08.2016 opgevraagd door [T.M.] met toegevoegde informatie betreffende stortingen dd. 07.09.2012 100,00€ en 03.01.2012 300,00€ ten gunste van [T.K.].*
- certificat de celibat voor [K.T.], afgeleverd te M'Talssa dd. 04.05.2016.*

Voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 15.06.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Zo heeft hij niet aangetoond zelf onvermogen te zijn, er werd niet afdoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd, zodat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd.21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon; derhalve kan het gezinsleven van beide evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Er is geen sprake van een aangetoonde afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“[...]”

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris concrete elementen in het dossier van verzoeker miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is immers overduidelijk dat de staatssecretaris de bewijswaarde van de door verzoeker ingediende bewijzen miskent. Voor de goede orde worden de bewijzen nogmaals opgelijst:

- ‘Attestation Administratif’, alsmede een ‘extrait de la fiche Anthropometrique’, d.d. 30 maart 2016 ;
- ‘attestation de famillialite’ d.d. 5 mei 2016, waaruit blijkt dat verzoeker de broer is van de heer [T.M.];
- Verslag verblijfplaats d.d. 15 juni 2016 te Turnhout;
- Bankrekeninguitsnitsels m.b.t. aankopen voor verzoeker;
- Kopie van een busabonnement op naam van verzoeker, op het adres van zijn broer;

- Overschrijvingsbewijzen voor diverse maanden in 2016 waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker financieel afhankelijk is van zijn broer;
- Attest van Western Union in verband met overschrijvingsbewijzen in het verleden. Hieruit blijkt dat verzoeker afhankelijk was van zijn broer in zijn land van herkomst;
- 'Certificat de celibat' van verzoeker waaruit blijkt dat hij vrijgezel is.

De staatssecretaris argumenteert het volgende:

“Voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. (...), er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.”

Evenwel dient opgemerkt te worden dat verzoeker deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon of dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Dit wordt genoegzaam aangetoond door de bewijzen zoals hierboven vermeld. Zo worden er onder meer bewijzen van geldtransferts, attesten van ongehuwd zijn, ... voorgelegd als bewijs.

Hierover argumenteert de staatssecretaris het volgende: “voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. (...)

Zulks is compleet onjuist, gelet op het feit dat de staatssecretaris in zijn beslissing zélf aangeeft dat er weldegelijk bewijzen werden voorgelegd, meer bepaald bewijzen van overschrijvingen via Western Union!

Vervolgens argumenteert de staatssecretaris: “het gegeven dat betrokkene sedert juni 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.(...)”

Hierop kan wederom worden geantwoord dat de staatssecretaris blijkbaar geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken. Uit deze stukken blijkt immers dat verzoeker enerzijds gedomicilieerd is bij de referentiepersoon, doch ook dat de referentiepersoon instaat voor het financiële onderhoud van verzoeker. Zo werden er onder meer voorgelegd: busabonnement, bewijzen van aankopen met de bankkaart van de referentiepersoon ten behoeve van verzoeker etc.

De staatssecretaris komt vervolgens tot het volgende eindbesluit:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Evenwel meent verzoeker middels huidig verzoekschrift afdoende te hebben aangetoond dat de staatssecretaris tekort is geschoten in de motivering van zijn beslissing. In het bijzonder dient vermeld dat de staatssecretaris een opsomming heeft gegeven van de diverse door verzoeker voorgebrachte bewijsstukken. Na deze opsomming argumenteert de staatssecretaris evenwel dat verzoeker bepaalde bewijsstukken niet zou hebben bijgebracht, terwijl deze wel in de opsommingslijst van de staatssecretaris staan!

Verzoeker meent dan ook dat de huidige beslissing een loutere standaardbeslissing is waarin geen rekening is gehouden met de concrete elementen in het dossier van verzoeker. De bewijswaarde van de door verzoeker voorgebrachte stukken wordt dan ook miskend.

De staatssecretaris schendt omwille van de hierboven uiteengezette argumenten de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder, met verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, heeft uiteengezet dat verzoeker geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn broer kan laten gelden aangezien niet wordt aangetoond dat hij in zijn land van herkomst een gezin vormde met deze broer of te zijnen laste was. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de stukken die verzoeker aanbracht niet volstaan om aan te tonen dat hij tot het gezin van zijn broer behoorde of te zijnen laste was. Daarnaast heeft verweerder gemotiveerd dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat "*de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*" als "*andere familieleden van een burger van de Unie*" worden beschouwd. Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet kunnen voormelde "*andere familieleden van een burger van de Unie*" die deze burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen een recht op verblijf laten gelden. Deze "*andere familieleden van een burger van de Unie*" dragen, gelet op artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, de bewijslast.

In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat verzoeker in zijn land van herkomst geen gezin vormde met zijn broer, die reeds lang in Europa verblijft. Verzoeker houdt evenwel voor dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat hij niet aantoonde dat hij voor zijn komst naar België ten laste was van zijn broer.

De Raad merkt op dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een attest van Western Union waaruit blijkt dat verzoekers broer hem in 2012, toen verzoeker in Spanje verbleef, 400 euro heeft overgemaakt geen document is dat meer dan vier jaar later toelaat te concluderen dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste is van zijn broer en dat niet blijkt dat verweerder onterecht oordeelde dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Ook door erop te wijzen dat zijn broer hem onderdak verschaft tijdens zijn onwettig verblijf in het Rijk en deze bepaalde kosten draagt tijdens dit verblijf toont verzoeker niet aan dat hij "*in het land van herkomst*" ten laste is van zijn broer.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoonde dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen en de voorgelegde stukken niet

aan een deugdelijk onderzoek heeft onderworpen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK